

עמ"ת 49093-12-25 - אנה ברנשטיין נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

עמ"ת 49093-12-25

לפני:	כבוד השופט חאלד כבוב
העוררת: נגד	אנה ברנשטיין
המשיבה:	מדינת ישראל ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בתל אביב- יפו (כבוד השופט ש' מלמד) <u>במ"ת</u> <u>28587-10-24</u> מהימים 08.04.2025 ו-02.12.2025 ה' טבת התשפ"ו (25 בדצמבר 2025) עו"ד ירוסלב מץ; עו"ד אקתרונה קוצ'רנקו עו"ד מוחמד סראחנה
תאריך הישיבה: בשם העוררת: בשם המשיבה:	

החלטה

לפני ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטות בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כבוד השופט ש' מלמד) במ"ת 28587-10-24 מהימים 08.04.2025 ו-02.12.2025.

תמצית העובדות הצריכות לעניין

1. ביום 14.10.2024 הוגש כתב אישום נגד העוררת ובן-זוגה דאז (להלן: הנאשם), ולצדו בקשה למעצר עד תום ההליכים. כמתואר בכתב האישום, בחודשים אוגוסט-ספטמבר 2024, בעיצומה של מלחמת 'חרבות ברזל', השניים עמדו בקשר עם סוכן זר באמצעות אפליקציית 'טלגרם', וביצעו בשליחותו משימות שונות, שהלכו והסלימו בחומרתן, וזאת תמורת תשלום במטבעות דיגיטאליים. בגין חלקה של העוררת במסכת המעשים, יוחסו לה עבירות מגע עם סוכן חוץ, לפי סעיף 114 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); השחתת פני מקרקעין, לפי סעיף 196 לחוק; קשירת קשר להיזק בזדון, לפי סעיפים 499(א)(2) ו-452 לחוק; והצתה, לפי סעיף 448 רישא לחוק.

2. בהחלטת בית המשפט מיום 08.04.2025 נקבע כי קיימות ראיות לכאורה בעניינה של העוררת, וכי חומרת העבירות מצדיקה מעצרה עד תום ההליכים. כך, נקבע כי "ה[עוררת] הבינה ששיתפה פעולה עם גורם חוץ עוין, ומעשיה היו צריכים לגרום לה להבין שהיא מופעלת על ידי גורם המבקש לגרום להרס במדינת ישראל", כך שהוכחה מודעותה לעבירה של מגע עם סוכן חוץ ברמה הלכאורית הנדרשת. בנוגע לעבירת ההצתה נקבע כי מידת מעורבותה, לרבות השאלה האם מדובר בסיוע גרידא, תידון בהליך העיקרי - אך "קיים בסיס לראיות לכאורה". נוכח העובדה שהעוררת ביצעה את המעשים המיוחסים לה בהשפעת הנאשם, ובהתחשב בחלקה הפחות באירועים, נקבע כי ניתן לשקול חלופת מעצר בעניינה - אף שקיים ספק אם יתאפשר להעבירה לחלופה כזו.

3. בתסקיר שירות המבחן מיום 02.07.2025 תוארו נסיבותיה האישיות של העוררת. אשר לקשר הזוגי עם הנאשם המבוגר ממנה, תיארה העוררת כי זה התאפיין בהתנהגויות אלימות, לרבות אלימות מינית, ובניצול וכוחנות מצדו; וכי ביצעה את המעשים בעקבות לחצים שהפעיל עליה הנאשם. שירות המבחן התרשם כי קיים בעניינה של העוררת סיכון, בין היתר נוכח התרשמותו כי ברקע לביצוע המעשים עומדים צורך בריגוש ושליטה; ונוכח הימנעותה מהתייחסות לחומרת מעשיה. עוד התרשם כי העוררת עושה "שימוש מוגבר בעמדות המאשרות לה לפעול על פי צרכיה מבלי לשקול החומרה והשלכות בחירותיה". שירות המבחן בחן אפשרות לחלופת מעצר בבית הוריה של העוררת, אך קבע כי החלופה אינה מתאימה, משהמפקחים שהוצעו מתקשים להכיר בדפוסי ההתנהלות הבעייתיים ונעדרי השפעה על העוררת.

4. בתסקיר משלים שהוגש ביום 15.09.2025 נבחנה אפשרות התאמת העוררת לחלופת מעצר במסגרת הטיפולית הסגורה 'אופקנשי', המיועדת לנשים המבקשות לצאת ממעגל הזנות וההתמכרות, אליה התקבלה העוררת לאחר ריאיון. שירות המבחן התרשם, כי חרף דיווחה של העוררת על אספקת שירותי מין וצריכת סמים בתקופת ביצוע המעשים המיוחסים לה בכתב האישום, אין במסגרת שהוצעה כדי להוות מענה מתאים להפחתת הסיכון הנשקף ממנה. כן צוין, כי קיים חשש שהעוררת מונעת מרצונה להשתחרר ממעצרה על תנאיו הקשים, כמי שמאשמת בעבירות ביטחוניות. בנתון לאמור השירות לא המליץ על הפנייתה של העוררת לטיפול מחוץ לשירות בתי הסוהר.

5. בהמשך לכך, הגישה העוררת לבית המשפט חוות דעת פסיכו-סוציאלית שחלקה על המלצת שירות המבחן, והמליצה לשלבה בחלופה הטיפולית שהוצעה. בהתבסס עליה ועל עדותה של מנהלת המוסד בדבר התאמת העוררת לחלופה, טענה ההגנה כי מדובר בחלופה טיפולית מתאימה; וכי ניתן לאיין את מסוכנות העוררת באמצעות פיקוח הרמטי לרבות מניעת גישה לכל אמצעי תקשורת. המדינה מצידה התנגדה.

6. לאחר שמיעת טענות הצדדים הורה בית המשפט על מעצר העוררת עד לתום ההליכים המשפטיים נגדה. בתוך כך, נקבע כי אין חולק בקרב גורמי הטיפול כי העוררת זקוקה למענה טיפולי ושיקומי, אשר אינו מתאפשר במסגרת של מעצר ביטחוני. יחד עם זאת נקבע, כי במסגרת הטיפולית שהוצעה אין כדי לאיין את המסוכנות הנובעת מהעוררת, שכן היא אינה מיועדת לנהל את הסיכון הנובע מעבירות ביטחוניות. זאת, בייחוד שעה שאין ביכולתה לשלול מהעוררת כל אפשרות ליצור קשר עם גורמים חיצוניים באמצעים טכנולוגיים. לבסוף הודגש, כי בהיעדר המלצת שירות המבחן ובהיעדר תחילתו של

הליך טיפולי עובר למעצר - העוררת אינה עומדת בתנאים שנקבעו בפסיקה לצורך שחרור לחלופה טיפולית.

7. מכאן הערר שלפניי. בגדרו, הודגשו נסיבותיה האישיות של העוררת; ונטען כי מעצרה היווה עבודה חוויה קשה ומרתיעה, אשר הובילה אותה לבחון את השפעתו השלילית של הקשר עם הנאשם על חייה. העוררת הפנתה למקרים בהם נאשמים בעבירות ביטחון, לרבות עבירת מגע עם סוכן חוץ, שוחררו לחלופות מעצר. אשר לקיומן של ראיות לכאורה נטען כי אין בחומר הראיות כדי להוכיח, ברמה הנדרשת, את ביצועה בצוותא של עבירת ההצתה.

8. בדיון שהתקיים לפניי, חזר בא-כוח העוררת על עיקר טענותיו שבכתב הערר, תוך שהדגיש את התנאים הקשים בהם שוהה העוררת, כמי שמואשמת בעבירות ביטחוניות. בא-כוח המשיבה הביע התנגדות לשחרור לחלופה, תוך שסמך ידיו על התרשמות שירות המבחן ועל קביעות בית משפט קמא לפיהן חלופת המעצר שהוצעה "אינה הרמטית". עוד טען, כי מחומר הראיות בתיק עולה כי העוררת התנהלה "באופן עצמאי ואקטיבי" מול הסוכן הזר, כך שלא ניתן לראות במעשיה ככאלו שנבעו מכפייה גרידא. אשר לקיומן של ראיות לכאורה בעבירת ההצתה נטען כי בין כה וכה, אין נפקות לעניין זה מקום בו עילת המסוכנות בעניינה של העוררת מבוססת על עבירת המגע עם סוכן חוץ.

דיון והכרעה

9. לאחר עיון ושמיעת טענות הצדדים, מצאתי כי דין הערר להידחות.

10. כידוע, לצורך החלטה בעניין מעצר עד תום ההליכים בהתאם לסעיף 21 לחוק המעצרים, על בית המשפט לבחון התקיימותם של שלושה תנאים מצטברים. שני תנאים חיוביים בדבר קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר; ותנאי שלילי שעניינו היעדר אפשרות להשיג את תכליות המעצר בדרך שפגיעתה בנאשם פחותה (עמ"ת 78766-05-25 סויטאת נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (01.07.2025)).

11. עילת מעצר וראיות לכאורה נקבעו בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 08.04.2025, החלטה שלא מצאתי טעם מבורר להתערב בה. כמתואר בבקשת המדינה למעצר עד תום ההליכים, בעבירת המגע עם סוכן חוץ, כעבירת ביטחון, קיימת חזקת מסוכנות סטטוטורית, בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים. משכך, מקובלת עליי טענת המשיבה לפיה בשלב זה, על יסוד הראיות לכאורה שיש לתביעה, ומקום בו עילת המסוכנות בעניינה מבוססת על עבירת המגע עם סוכן חוץ - אין כל נפקות לטענות העוררת בדבר היעדרן של ראיות לכאורה בעבירת ההצתה, ומקומן של טענות אלו להתברר בהליך העיקרי.

12. גם בכל הנוגע לאפשרות שחרורה של העוררת לחלופת המעצר הטיפולית, לא מצאתי להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי, שפורטה ונומקה כדבעי. יודגש, כי משום שהמלצת שירות המבחן נובעת מהתרשמותו הישירה והבלתי אמצעית מהנאשם, נדרשים טעמים טובים כדי לסטות מהמלצה שלילית של שירות המבחן (בש"פ 3282/24 עביד נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (18.04.2024)) - טעמים אשר לא מצאתי כי מתקיימים בענייננו. כפי שקבע בית המשפט המחוזי, לא רק ולא בעיקר הנזקקות הטיפולית של העוררת היא שעומדת לבחינה, אלא יכולתה של חלופת המעצר לאיין

את המסוכנות שנשקפת ממי שעומדות לנגדה ראיות לכאורה בעבירות ביטחון. בהקשר זה, מקובלת עלי קביעת בית המשפט כי נוכח אופייה של החלופה שהוצעה, אין בה כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מהעוררת, כמי שמואשמת בכך שניהלה קשר ישיר עם גורם עוין באמצעות הטלפון הנייד במהלך מלחמה, וביצעה שורת פעולות בשליחותו. יחד עם זאת, אני מקווה כי בעתיד תימצא אפשרות לקדם את התהליך הטיפולי הנדרש לעוררת, לצד איון המסוכנות הנשקפת ממנה - וזאת בראי העולה מתסקיר שירות המבחן כי "עצורות ביטחוניות אינן מקבלות ליווי של גורמי טיפול".

13. הערר נדחה בזאת.

ניתנה היום, י' טבת תשפ"ו (30 דצמבר 2025).

חאלד כבוב
שופט